

Thema: Verwondering

Overweging 3 april 2016 – Bert van der Meer

Lector: Natalie Coenadi-hakhoff

“... Er zijn zoveel aanknopingspunten om aan te nemen dat er werelden zijn die zich onttrekken aan onze gewoonlijke waarneming. En dat als we aanvaarden dat die er zijn, dan kunnen we iets ervaren van het gevoel van geloof en hoop ...”

Opening

U bent onze toekomst en niet de dood.
Daarom stellen wij nu al
tegenover de wanhoop de hoop,
tegenover het verdriet de vreugde
en laten ons door niets van de wijs brengen:
U bent de redder van ons leven.
En wat wij hier al mogen geloven
zult U ons laten zien.
Amen.

Lied

Huub Oosterhuis/Antoine Oomen

Vroeg in de morgen, donker was het nog,
zijn wij gegaan, een keer,
nog in ons hart de dichtheid van de nacht.

Jij bent niet die wij dachten.
Uit het vuur riep ons bij naam een stem.
Wij zagen niets. Jij riep: "Ik zal er zijn."

Op licht en schaduw, bomen aan de bron,
op stilte leek die naam.
Een gloed van liefde schroeide ons gezicht.

Om wat wij hoorden (maar wat hoorden wij?),
om wat op vrijheid leek,
omdat het moest en blijven niet meer kon,

zijn wij gegaan, onstuimig en verward,
om nergens om, om jou -
om liefde over alle grenzen heen.

Een troep die sloft en zwerft, de richting kwijt.
De nagalm van een stem.
De weerklank van wat woorden in ons hart.

Een slingerende stoet naar goed wijd land.
Een eeuwenlang smal pad.
Een ademtocht, de route van het licht.

Het duizendschone schitterende licht,
een file in de nacht,
een spoor van mensen die de nacht verslaan.

Die strompelen tot waar? Tot waar jij bent,
in rusten aan de bron,
in gloed van liefde, vuur dat niet verflauwt.

Vroeg in de morgen, donker was het nog,
zijn wij gegaan, een keer,
met niets dan in ons hart: "Ik zal er zijn".

Welkom en inleiding

Welkom deze zondag, drie april tweeduizendzestien.

Wat een prachtig lied is dat toch, vroeg in de morgen. In de voorbereiding zag ik dat dit lied niet met Pasen werd gezongen. Ik vind dat het Paaslied der Paasliederen. Omdat het met Pasen niet was gezongen kon het deze week wél op het programma en dat vond ik fijn. (Zoals u weet proberen we het voor u en het koor verrassend en afwisselend te houden door flink te variëren in het repertoire. Elke dag worst gaat immers ook vervelen.)

Vandaag is de dag van de verwondering. Verwondering is het vermogen om in sprookjes te geloven, je mee te laten voeren met de wind, op de rug van een vogel of met de stralen van de zon.

Verwondering is het vermogen om te luisteren naar het lied van net, Vroeg in de morgen, alsof het een rivier is die bochtjes maakt. Aan het einde van elk couplet hoor je de piano nog even een echo maken, als een stroompje dat om een steen heen spoelt.

Ik wil u uitnodigen om met mij mee op reis te gaan. We lezen vandaag namelijk over de droom van Jakob, de openbaring van Johannes en Jezus' verschijning aan de Emmausgangers. Alle drie verhalen die het waard zijn om te beleven, voordat ze op de snijtafel van de rede aan stukken worden gescheurd. Want wat is dat eigenlijk, verwondering? Zijn we dat niet een beetje verleerd in ons digitale leven waar we gewend zijn om alles te kunnen verklaren, oorzaak en gevolg aan te geven, een centrale plaats is ingeruimd voor begrip dat we 'waarheid' noemen.

De liederen in deze dienst heb ik ook vanuit die gedachte gekozen. In Vroeg in de Morgen wordt het mysterie van de gevoelde aanwezigheid van de Eeuwige aangeduid. Het prachtige lied 'hoor je mij', dat we zo direct gaan zingen, gaat verder in die gevoelde aanwezigheid. Na de lezing van Jakob zingen we het lied 'Verward' dat eindigt met de wens om te 'dansen naar huis'. Na de Openbaring van Johannes zingen we "Loof het onkruid". Dat is een – voor mij – nieuw lied. Is de Openbaring van Johannes vol van het laatste oordeel en het scheiden van de rechtvaardigen van de onrechtvaardigen, ik zet daar 'loof het onkruid' tegenover en dat is een provocatie. Ik vertel er in de overweging graag meer over. Na brood en wijn zingen we nog 'Jij nog naamloze', vol van raadselachtige woorden als 'ingepakt in wolken', 'wichelroeden, spiegels en zwaarden'.

Zowel in de lezingen als in de liederen komt de verwondering ruim aan bod. U krijgt de ruimte voor de verwondering. En mocht u zich zorgen maken of u na de verheffing in verwondering nog wel terugkomt op aarde, dan kan ik u geruststellen. Over een uur staan we allemaal weer aan de koffie. Ik wens ons een goede reis.

Lied: “Hoor je mij”

Huub Oosterhuis/Antoine Oomen

Hoor je mij,
voor mij geen ander dan jij,
bij jou alleen ben ik veilig.

Godheid had mij in haar macht,
offers eiste zij, bloed,
ik heb ze gebracht.
Haar grote namen waaiden voorbij.
De jouwe niet, die is hier op mijn lippen.

Hoor je mij...

Enige die ik nog ken,
alles ben je me,
erfdeel en beker.
Lieflijke oorden vielen mij toe.
Mijn hart klimt in mij
mijn geest wordt wijd:
Jij verkoopt mij niet,
voor geen prijs,
voor geen ander.

Hoor je mij ...

Genesis28: 10-22

Jakobs droom in Betel

Jakob verliet dus Berseba en ging op weg naar Charan. Op zijn tocht kwam hij bij een plaats waar hij bleef overnachten omdat de zon al was ondergegaan. Hij pakte een van de stenen die daar lagen, legde die onder zijn hoofd en ging op die plaats liggen slapen. Toen kreeg hij een droom. Hij zag een ladder die op de aarde stond en helemaal tot de hemel reikte, en daarlangs zag hij Gods engelen omhoog gaan en afdalen. Ook zag hij de Eeuwige bij zich staan, die zei: 'Ik ben de Eeuwige, de God van je voorvader Abraham en de God van Isaak. Het land waarop je nu ligt te slapen zal ik aan jou en je nakomelingen geven. Je zult zo veel nakomelingen krijgen als er stof op de aarde is; je gebied zal zich uitbreiden naar het westen en het oosten, naar het noorden en het zuiden. Alle volken op aarde zullen wensen zo gezegend te worden als jij en je nakomelingen. Ikzelf sta je terzijde, ik zal je overal beschermen, waar je ook heen gaat, en ik zal je naar dit land terugbrengen; ik zal je niet alleen laten tot ik gedaan heb wat ik je heb beloofd.'

Toen werd Jakob wakker. 'Dit is zeker,' zei hij, 'op deze plaats is de Eeuwige aanwezig. Dat besepte ik niet.' Eerbied vervulde hem. 'Wat een ontzagwekkende plaats is dit,' zei hij, 'dit is niets anders dan het huis van God, dit moet de poort van de hemel zijn!' De volgende morgen vroeg zette Jakob de steen die hij als hoofdsteen had gebruikt rechtop, en wijdde hem door er olie over uit te gieten. Hij gaf die plaats de naam Betel; vroeger heette het daar Luz. Daarna legde hij een gelofte af: 'Als God mij terzijde staat en mij op deze reis beschermt, als hij mij brood te eten geeft en kleren aan mijn lichaam, en als ik veilig terugkom bij mijn verwanten, dan zal de Eeuwige mijn God zijn. Deze steen die ik gewijd heb, zal dan een huis van God worden – en ik beloof dat ik u dan een tiende deel zal afstaan van alles wat u mij geeft.'

Verward

Mijn voeten vertragen, verlaten het pad,
verdwalen in de tijd,
hun stap is onzeker vol droevige schaduw,
ik ben de richting kwijt.

Mijn handen verzaken vergeten gebaren,
verliezen keer op keer,
hun werk is vergeven, gestold hun bewegen,
ik vind geen houvast meer.

Mijn ogen verdraaien verdringen de wereld,
vermijden wat verwacht,
hun licht lijkt geweken, de passie verdwenen,
mijn wezen raakt verstart.

En mijn hart draagt de oude beelden,
in mijn hoofd klinken woorden van thuis
en mijn oren horen vertrouwde muziek:
ik wil dansen,
dansen de weg terug naar huis !

Openbaring van Johannes 1: 10-20

Op de dag van de Heer raakte ik in vervoering. Ik hoorde achter me een luide stem, die klonk als een bazuin en die tegen me zei: 'Schrijf alles wat je ziet in een boek en stuur dat naar de zevengemeenten, naar Efeze, Smyrna, Pergamum, Tyatira, Sardes, Filadelfia en Laodicea.' Ik draaide me om, om te zien welke stem er tegen mij sprak. Toen zag ik zeven gouden lampenstandaards, en daartussen iemand die eruitzag als een mens. Hij was gekleed in een lang gewaad en had een gouden band om zijn borst. Zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol of als sneeuw, en zijn ogen waren als een vlamvend vuur. Zijn voeten gloeiden als brons in een oven. Zijn stem klonk als het geluid van geweldige watermassa's. In zijn rechterhand had hij zeven sterren en uit zijn mond kwam een scherp, tweesnijdend zwaard. Zijn gezicht schitterde als de felle zon.

Toen ik hem zag viel ik als dood voor zijn voeten neer. Maar hij legde zijn rechterhand op me en zei: 'Wees niet bang. Ik ben de eerste en de laatste. Ik ben degene die leeft; ik was dood, maar ik leef, nu en tot in eeuwigheid. Ik heb de sleutels van de dood en van het dodenrijk. Schrijf daarom op wat je gezien hebt, wat er nu is en wat hierna zal gebeuren. Dit is de betekenis van de zeven sterren die je in mijn rechterhand zag en van de zeven gouden lampenstandaards: de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven standaards zijn de zeven gemeenten zelf.

Lied: Loof het onkruid

Jan van Opbergen / Jan-Willem van de Velde

Loof het onkruid, wilgenroos en vlinderstruik,
de wouw en de klauw, de brem, het slangenkruid;
rode klaver, steppeheks, omringd door varkensgras,
de duizendknoop, de klis, de kleine herderstas.

Loof het onkruid, - mensen, volken niet in tel,
de laagsten die zuchten onder hoog bevel;
hongerlaven, krotbewoners, wijd en zijd verspreid,
bestempeld en geschuwd als last en minderheid.

Loof het onkruid, - en gedenk het oude woord:
de minste zal lachen, leven ongehoord.
Onkruid wint, wat zeker is, het allerlaatst gevecht
en brengt de minste mens tot zijn verloren recht.

Lucas 24: 13-35

Versijningen; Jezus opgenomen in de hemel

Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar een dorp dat Emmaüs heet en zestig stadie van Jeruzalem verwijderd ligt. Ze spraken met elkaar over alles wat er was voorgevallen. Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee, maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze hem niet herkenden. Hij vroeg hun: 'Waar loopt u toch over te praten?' Daarop bleven ze somber gestemd staan.

Een van hen, die Kleopas heette, antwoordde: 'Bent u dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?' Jezus vroeg hun: 'Wat dan?' Ze antwoordden: 'Wat er gebeurd is met Jezus uit Nazaret, een machtigprofeet in woord en daad in de ogen van God en van het hele volk. Onze hogepriesters en leiders hebben hem ter dood laten veroordelen en laten kruisigen. Wij leefden in de hoop dat hij degene was die Israël zou bevrijden, maar inmiddels is het de derde dag sinds dit alles gebeurd is. Bovendien hebben enkele vrouwen uit ons midden ons in verwarring gebracht. Toen ze vanmorgen vroeg naar het graf gingen, vonden ze zijn lichaam daar niet en ze kwamen zeggen dat er engelen aan hen waren verschenen. De engelen zeiden dat hij leeft. Een paar van ons zijn toen ook naar het graf gegaan en troffen het aan zoals de vrouwen hadden gezegd, maar Jezus zagen ze niet.' Toen zei hij tegen hen: 'Hebt u dan zo weinig verstand en bent u zo traag van begrip dat u niet gelooft in alles wat de profeten gezegd hebben? Moest de messias al dat lijden niet ondergaan om zijn glorie binnen te gaan?' Daarna verklaarde hij hun wat er in al de Schriften over hem geschreven stond, en hij begon bij Mozes en de Profeten.

Ze naderden het dorp waarheen ze op weg waren. Jezus deed alsof hij verder wilde reizen. Maar ze drongen er sterk bij hem op aan om dat niet te doen en zeiden: 'Blijf bij ons, want het is bijna avond en de dag loopt ten einde.' Hij ging mee het dorp in en bleef bij hen. Toen hij met hen aan tafel aanlag, nam hij het brood, sprak het zegengebed uit, brak het en gaf het hun. Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze hem. Maar hij werd onttrokken aan hun blik. Daarop zeiden ze tegen elkaar: 'Brandde ons hart niet toen hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?' Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantroffen, die tegen hen zeiden: 'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en hij is aan Simon verschenen!' De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

Overweging

Die Emmausgangers... als ik het goed lees, was geen van de apostelen bij de twee discipelen die naar Emmaus ging. En toch is dat verhaal in de bijbel terecht gekomen. Dat is op zich al opmerkelijk. Emmäus was een dorpje op 11,5 kilometer van Jeruzalem. Denk je eens in dat je oploopt met die twee. De ene, dat lezen we in het verhaal, heette Kleopas. De andere dat ben jij. Je weet hoe het is om te wandelen en geanimeerd te praten. En dat gesprek ontspint zich en je raakt op elkaar gesteld. Ik heb vaak zo'n gesprek in de bus van Edam naar Amsterdam. Amsterdam is een stad die zo'n 20 kilometer van Edam ligt. Je reist samen en bent erop voorbereid dat je weer uit elkaar zult gaan als je op de plek van bestemming bent aangekomen. Je bent dan alleen zó in gesprek als je daar aankomt dat je het gesprek wilt voortzetten. En er is geen La Place, MacDonalds, Febo of ander snackloket in Emmäus open dus je vraagt aan hem of hij bij je komt eten. En dan neemt hij het brood, spreekt een dankgebed uit, breekt het en geeft het hen. Dan kijken Kleopas en jij elkaar aan in verwondering en ineens is hij verdwenen.

Een echte 'Vermeer'

Er is een prachtig schilderij van Vermeer van de Emmausgangers. Het is het mooiste schilderij van Vermeer en er is een nog mooier verhaal aan verbonden. Het schilderij werd in 1937 gekocht door de Rotterdamse verzamelaar Van Beuningen voor het equivalent van enkele tientallen miljoenen euro's. Na de oorlog werden in een zoutmijn door de geallieerden kunstschaten ontdekt die van Hermann Goering geweest waren, waaronder een 'Vermeer' die men niet kon thuisbrengen. Het spoor leidde naar Han van Meegeren, die men vervolgens van collaboratie verdacht. "Hij had Hollandse Meesters aan de Duitsers verkwanseld", zo was de gedachte.

Collaboratie was een ernstig delict en kon bestraft worden met de doodstraf, op vervalsing maar 2 jaar. In de rechtszaal vertelde Van Meegeren dat hij geen Hollandse Meesters had verkwanseld, maar alleen zijn eigen werken, die er uitzagen als Hollandse Meesters. Men geloofde hem niet. En dus gaf hij in de rechtszaal college over hoe hij tot die vervalsingen gekomen was. Waaronder dus het schilderij De Emmäusgangers van Vermeer. Dat is nog steeds te bewonderen in het museum Boymans van Beuningen in Rotterdam. En dit najaar verschijnt de film "een echte Vermeer" in de bioscoop.

De openbaring van Johannes. Lucy in the sky of Diamonds, LSD, was mijn eerste gedachte bij het lezen van de zinsnede "uit zijn mond kwam een scherp tweesnijdend zwaard". Ik ben niet de enige, lees ik op Wikipedia. Christenen in Syrië en de Oosterse kerk (Grieks-Orthodox) erkennen de Openbaring van Johannes niet als bijbelboek, voornamelijk vanwege de problemen die er zijn met de interpretatie. Een kerkvader in de 3e eeuw, Origenes, noemde het "een verzameling van wilde dromerijen, waaruit niemand wijs kan worden". Christenen in Syrië verwierpen het ook omdat het montanisme zich op dit boek baseerde. Het montanisme was een christelijke stroming die veel belang hechte aan mystieke ervaringen en de nadruk legde op de wederkomst van Christus. Die mystieke ervaringen lijken misschien ver van ons af te staan, maar iedereen die "knielen op een bed violen" van Jan Siebelink gelezen heeft. Daar wordt onder de strenge christenen ook veel belang gehecht aan mystieke ervaringen. De hoofdpersoon in dat boek heeft ook zo'n ervaring.

Zeven gemeenten

Ik had beloofd u mee te nemen op reis en ik merk nu dat ik toch wel erg op de aarde blijf. Laten we proberen te begrijpen wat Johannes hier wil zeggen. In de laatste zin staat "de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven standaards zijn de gemeenten zelf." Er waren in die tijd zeven Christen-gemeenten. Niet alleen was dat zo, zeven is ook het getal der volheid. Die zeven gemeenten worden genoemd bij name. Stel je voor dat De Duif één van die zeven gemeenten was.

In de eerste zin staat: “ik raakte in vervoering”. Stel je voor dat één van onze dierbare stamvaders in vervoering een verschijning zou hebben gehad. Wij zijn gewend om vervoering te zien als iets abnormaals, dat onder invloed van drank, drugs, paddo's. Mensen van toen konden veel nog niet verklaren en aanvaardden die vervoering als iets dat deel uitmaakt van een leven.

Laten we dat ook voor een moment doen. Laten we het verhaal even tot ons nemen zoals het geschreven staat. Een stem klinkt, je draait je om, je ziet zeven gouden lampenstandaards, iemand die eruit ziet als een mens, lang gewaad, gouden band om de borst, hoofd en haren wit als witte wol of sneeuw, ogen als een vlamvend vuur, voeten gloeiend als brons. Die stelt je gerust en spreekt tegen je “ik ben de eerste en de laatste”. Dat is toch indrukwekkend! Daar wil je toch van vertellen? Ik vertelde in de inleiding dat ik het lied “Loof het onkruid” een beetje pesterig na de Openbaring van Johannes had geplaatst. Omdat de Openbaring van Johannes vol is van grote woorden, van het scheiden van de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen... zet ik daar het onkruid graag tegenover. Het is namelijk maar net hoe je er tegenaan kijkt. Wat voor de een onkruid is, is het voor de ander niet, die haalt er kruiden uit, of vind het mooi. En daarmee is dat lied een uitnodiging om je niet te beperken tot de gevangenis van goed en fout, maar je blik te verruimen tot héél de schepping.

Droom van hoop

Dan de eerste lezing over de droom van Jakob. Die gaat slapen en heeft een droom. Tja, dat kan, toch? Hij heeft een indrukwekkende droom. Eentje die hij nog kon navertellen en die de eindredactie van het Oude Testament heeft overleefd. Dat was dus een hele goede droom. Die droom geeft Jakob hoop. Hoop dat God het goed met hem, zijn gezin, zijn volk heeft. Zo'n droom die dankbaar maakt dat hij leeft. En dus noemt hij die plek Betel, 'huis van God'.

Dan is nu natuurlijk de vraag: wat vertellen de verschijning, een vervoering en een droom ons over onszelf zoals we hier zitten?

Welnu, lieve mensen, dat zal ik u vertellen. Dat is dat de wereld van de Eeuwige zich uitstrekt tot ver buiten de wereld die we gewend zijn te ervaren. Misschien wel dat de Eeuwige zich bij uitstek daar toont, waar we haar niet kunnen registreren, fotograferen, opnemen en kunnen afspelen wanneer we daar zin in hebben.

Ik was in het Paasweekend in Newcastle met de rugbyreis van mijn zoon Abel. Op zaterdagavond deden we met 57 man de Ghost Tour van Haunted City Tours. Een spooktocht dus, langs plaatsen waar mensen waren vermoord, gemarteld, gehangen, waar heksen waren verbrand, kortom een leuke attractie van jongens en meisjes in de middelbare schoolleeftijd. Aan het einde van die tour toonde de gids aan met een metertje dat er elektrische energie aanwezig was boven de kuilen waar talloze veroordeelden in waren gegooid, dood of in het laatste uur van hun leven. En die energie was te besturen, door hem aan te spreken kwam die energie dichterbij, en ging ook weer weg als de gids daarom vroeg. Hij noemde het geesten die aanwezig waren op die plek en los van of je dat gelooft was het verschijnsel wel opmerkelijk. Ik was verwonderd.

Er zijn verhalen bekend van ridders die sneuvelen op een ver slagveld en hun hond op precies dat moment overlijdt in hun kasteel, honderden, duizenden kilometers verderop. In de tijd vóór de mobiele telefoons belde ik na een week eens met mijn moeder.

“Dag Bert” zei ze. Ik vroeg haar hoe ze wist dat ik belde. “Dat weet ik niet, zei ze”.

Werelden

Er zijn zoveel aanknopingspunten om aan te nemen dat er werelden zijn die zich onttrekken aan onze gewoonlijke waarneming. En dat als we aanvaarden dat die er zijn, dan kunnen we iets ervaren van het gevoel van geloof en hoop, zoals dat naar voren komt in de droom van Jakob en de vervoering van Johannes. En van geloof, hoop en liefde uit het reisverhaal van de Emmäusgangers. En dat liefde ongrijpbaar is maar ontegenzeggelijk krachtig, dat weten we allemaal, zoals we hier

zitten. Daarvan zeggen we niet dat die er niet is. Want elk liedje dat wordt gemaakt gaat op de een of andere manier over liefde. Je kunt niet precies duiden wát het is wat je in die ander aanspreekt, maar ineens is er begrip, over en weer, geven en gegeven worden. Dat is een mysterie. Dan ervaar je verwondering.

Van die verwondering kun je rijk zijn zonder iets te verdienen. Je kunt uitdelen en altijd overhouden. Je kunt oneindig dankbaar zijn. Je kunt eeuwigheid ervaren
Dat wens ik u toe. Moge het zo zijn.

Stilte gevolgd door muziek

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in de Eeuwige.
Ik geloof dat ik op Hem mag lijken.
Ik geloof in Jezus,
die voor ons geboren, gestorven en verrezen is.
Ik geloof in de bemoedigende kracht van Zijn voorbeeld.
Ik geloof in Zijn altijd aanwezige goedheid voor mij.
Hij houdt mij staande met de handen van anderen,
die mij troosten, steunen en bijstaan.
Ik geloof dat ik Zijn verhaal altijd door kan vertellen.
Ik geloof dat er ook altijd mensen zullen zijn,
die naar dat verhaal willen luisteren.
Ik geloof ook, dat de kracht van dit verhaal mensen
bij elkaar brengt en leert inzien wat echte vrijheid is.
Ik geloof dat Jezus' leven zinvol is geweest,
dat zijn voorbeeld zal inspireren in dit
en het toekomstige leven dat is toegezegd.
Ik geloof in de gemeenschap
die dit geloof wáár probeert te maken.
Samen met Hem en met allen van goede wil
geloof ik in de waarde van mijn leven.
Amen.

Collecte

Intenties

Tafelgebed

- V. Toen hebt Gij, God die leeft,
mijn droefheid in vreugde veranderd.
Toen hebt Gij geroepen: o mens,
en niet langer zwegen de stenen.
- A. Wij werden geboren
Gij hebt ons mensen gemaakt, één voor één.
- V. Toen hebt Gij uw naam gegeven: "Ik zal er zijn."
- A. Ik zal er zijn zoals brood,
dichtbij als een mens, als een woord.

- V. Toen hebt Gij één van de velen geroepen
en hem gevraagd
of hij licht wilde zijn van uw licht,
of hij mens wilde zijn
zoals Gij de mensen bedoeld hebt.
- A. Hem vieren, zingen en gedenken wij,
Jezus van Nazareth.
- V. Toen hij in zijn uur gekomen was,
toen hij in grote angst was,
heeft hij geroepen, omhoog naar U
en om zich heen gekeken naar alle kanten
en heeft geen helper gevonden.
- A. Toen is hij, uit de geest die in hem was,
overeind gebleven tot het laatste
en heeft roekeloos, zonder bedenken,
het allergeeftenste gedaan,
als een mens die onverwoestbaar een mens is.
Hij heeft zichzelf gegeven
als een stem die weerklink zoekt,
als iemand die zijn brood deelt met een ander
en zegt, of niet eens zegt:
dit is mijn lichaam,
zoals een mens zijn beker laat gaan en zegt:
“Hier ben ik,
wil je van mij drinken.”
- V. Zijn naam - en wat hij heeft gedaan -
gedenken wij,
om ooit te worden wie hij was:
Uw zoon -
om ooit te komen waar hij is:
bij U.
- A. Dus nemen wij dit brood
en deze beker
en zoeken naar elkaar
om mens te zijn.

Nodiging

De Emmäusgangers herkenden Jezus aan het breken van het brood. Dat gebaar herhalen we hier elke week opnieuw. We delen ons leven met jou, dit uur, en als symbool daarvan geven we het door. Niet om wat dit is, matzes en wijn, maar om wat het voorstelt. En we delen dat met iedereen die het aanspreekt wat we hier doen, ongeacht afkomst, taal, overtuiging, geaardheid of geloof. Omdat ik geloof dat het ook jou toekomt. Omdat wij geloven dat het ook jou toekomt. Omdat wij dat zo doen. Voel je uitgenodigd en kom, want alles is gereed.

Breken en delen van brood en wijn

Verwonder je / Vrede en alle goeds

Lied: Jij nog naamloze

Huub Oosterhuis/Antoine Oomen

Ander, ouder, iemand in ons verborgen:
plotseling, oplaaierend vuur van visioenen,
aanschijn der aarde vernieuwend. (2x)

Rede, dwaasheid, hart, onbedwingbare
die ons weten doet wat wij niet weten,
wat onmogelijk is bij mensen en goden.

Ingepakt in wolken schoorvoetend gaan wij.
In onze handen klemmen wij wichelroeden,
spiegels en zwaarden.

En neerdrukt ons droefheid om het gedane,
om niet te keren woorden,
om wat groeide, om wat versteende, verwaaide.

Jij, nog naamloze, ademt ons open
en wekt in ons weerbarstig geheugen
wat wij zagen met onze vroegste ogen.

En doet ons gaan in tranen maar ongebroken
door de nacht van de schepping
en houdt ons gaande naar een nieuwe geboorte:

blinde muren zacht licht, water geworden
en aan de overzijde rozensteden
en de zang van de lijster.

Gedachten bij het thema

Kijk naar deze dag, want hij is leven, kern van leven,
Zijn korte bestaan bergt alle werkelijkheid en waarheden
van het leven, de vreugde van groeien.

De tover van handelen, de glorie van macht.

Want gisteren is slechts een herinnering
en morgen slechts een visie.

Maar een goed geleefd vandaag
maakt elk gisteren een herinnering van geluk
en elke morgen een visie van vertrouwen.

Kijk daarom naar deze dag!

Onze Vader: Het Rijk der Hemelen

Lislore Gerritsen

Onze Vader die in de hemel zijt
geef mij een plek op aarde waarvan de naam mij heilig is,
een koninkrijk dat mijn huis is,
een plek die mijn spelend kind ruimte wil geven,
waar dan ook.
Geef mij een plek waar het koren groeit voor mijn brood,
waar de wind in de bomen
en het vuur in huis
vergeving van alle schuld is,
zoals ook ik vergiffenis ben voor dat stukje aarde
dat zonder mij braak zou liggen;
een plek die mij niet in verzoeking leidt;
die mij verlost van angst.

Mededelingen

Slotlied

Huub Oosterhuis/Antoine Oomen

De vloed van voor de tijd
van vóór Gij hebt gesproken,
de nacht van vóór het licht,
de dood van vóór uw Naam.
Wat wilt Gij dat ik ben?
Een wrakhout op de golven?
Wie weet ik dat Gij zijt?
De ark van mijn behoud.
Van vóór de vloed zijt Gij.
Nog eer ik werd geboren
had Gij mijn koers gezet
door deze diepten heen.
En na de vloed komt Gij.
Uw boog staat in de wolken,
uw uitgestrekte arm,
uw hand die ons bevrijdt.
En ooit zal hoog en droog
op gouden fundamenten
uw stad voor eeuwig staan.
En dood zal niet meer zijn.

Zegenbede

Petra Kerssies / Tom Löwenthal

- V. Ga nu allen heen in vrede
met woorden van een ver verleden
gezegend gij met Abraham, Sara, Hagar, Ismaël en Isaak.
- A. Moge de Levende ons zegenen en behoeden.
Moge zijn aangezicht ons verlichten
en ZHIJ ons genadig zijn.
Dat ZHIJ met ons is
en wij in vrede leven.

